

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 06/06/2017 a les 19:21

In a Sentimental Mood

que el trobarem a faltar i serà normal, i que estarem tristos i serà normal

Il·lustració: Jordi Lafebre

El matí que el meu fill em va preguntar com s'havia ficat dins la meva panxa abans de néixer se'm van materialitzar abelles i flors i llavors i cigonyes i una torre Eiffel immensa davant dels ulls ballant la conga. Em va veure dubtar i algun grinyol se'm devia escapar de la gola. Va tornar-hi, mama, que com em vaig ficar dins la teva panxa? i les cigonyes i les abelles i la resta em van semblar d'un ridícul espantós. L'hi vaig explicar, amb paraules -vulva, penis- que donen una mena de solemnitat enciclopèdica al sexe una mica ridícula, també. Satisfeta la curiositat vam seguir caminant cap a escola i va preguntar què li havia preparat per esmorzar. Entrepà de fuet.

Un altre dia la maquineta de fer preguntes volia saber què passava quan et mories i vaig dir-li que jo no ho sabia perquè encara no m'havia mort mai. Vaig explicar-li que els humans creiem que poden passar diverses coses i vaig parlar-li dels finals a seques, del cel, de tornar a néixer, de tots els possibles finals que vaig poder arreplegar de dins el cap a quarts de nou del matí. I tu què creus? va dir-me, i li vaig dir que no creia en el cel ni que tornaria a néixer i a viure una altra vida i em va dir que no, això no, que si tornava a néixer li haurien de tornar a sortir les dents i que no se'n recorda però tothom diu que fa molt mal.

Avui li hem d'explicar que el seu avi s'ha mort. No vull ser mèdica i no sé gaire com fer-ho perquè estic trista i ploraré i sembla que els fills no hagin de veure plorar els pares, uns adults ridículament infal·libles amb respostes i explicacions per a tot. Sé que ens preguntarà que per què s'ha mort i li direm que estava malalt i que al final d'algunes malalties et mors, i potser recordarà el dia que em va dir que no volia tornar al metge perquè li posarien una vacuna i li vaig explicar per què servien i no sé exactament com vam acabar cantant *No tindrè meningitis, no tindrè meningitis!* pel carrer.

Pot ser que ens preguntí si no el veurem mai més, l'avi. I li haurem de dir que no, i que el trobarem a faltar i serà normal, i que estarem tristos i serà normal. I potser li diré que quan ja no ens faci estar gaire tristos podrem posar una foto de l'avi on ell vulgui i així almenys el veurem, com vaig fer jo amb el meu. I potser li ensenyaré un marquet que tinc a l'estudi amb una foto del meu avi amb americana i collaret de serrells de paper perquè era la nit de cap d'any.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Xm-9qQu8yKA>